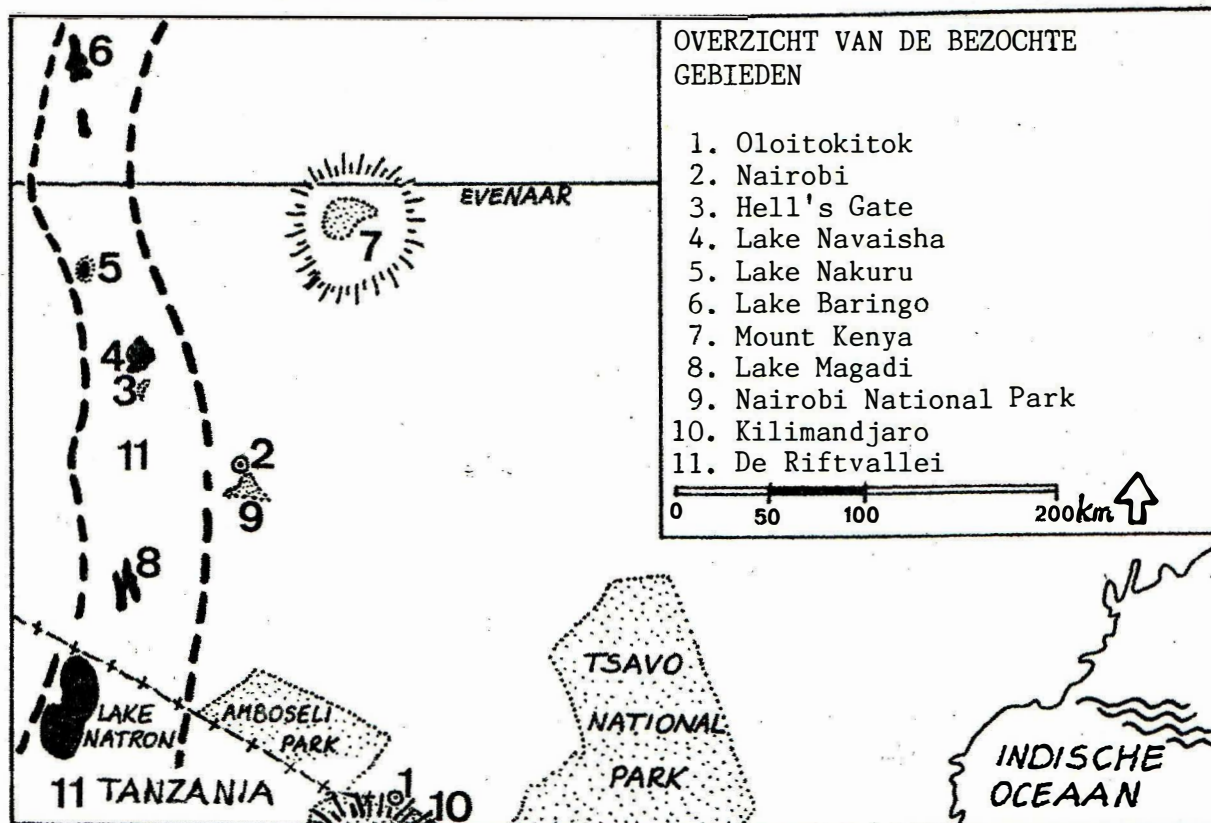

OP SAFARI IN KENIA (deel 2)

Dit is het vervolg van het reisverslag uit de voorgaande Strandloper. Twee leden van de redactie, Kees Verweij en Dick Hoek brachten hun vakantie door bij Willem van Duin, die in Kenia woont in het grensdorpje Oloitokitok, aan de voet van de Kilimandjaro, de hoogste berg van Afrika.

De laatste avond in Oloitokitok wordt doorgebracht bij Popinda, een Indier waar Willem mee bevriend is. Dit keer worden we onthaald op een typisch Oostenrijks gerecht: Nudels, een soort meelballen. De vrouw van Popinda, die zelf tot de Kikuyu-stam behoort, heeft dit geleerd van de vrouw van een Oostenrijkse ontwikkelingswerker die in de omgeving van Oloitokitok werkt. Het smaakt uitstekend. De volgende dag vertrekken we in de Renault 4 van Willem uit Oloitokitok en rijden naar het noord-westen, richting Nairobi. We halen de stad net; er blijkt een scheurtje in de uitlaat te zitten en de ventilator was vol met stof gekomen. In Nairobi wordt voor de voettocht naar de Mount Kenia proviand ingeslagen en de volgende morgen vertrekken we na een stevig Engels ontbijt.

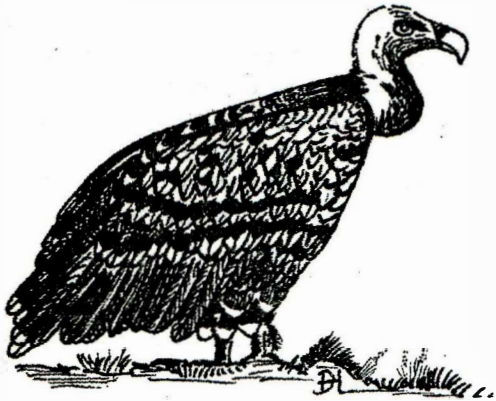

Het begin van de tocht voert door het dichtbevolkte land der Kikuyu's. Er wordt vooral mais, Pyrethrum (een plant die veel op een Margriet lijkt en waar een bestrijdingsmiddel uit gewonnen wordt) en pruimen verbouwd. Ook zijn grote oppervlakten met naaldbout beplant. De weg stijgt tot een hoogte van meer dan 3.000 m. Onderweg zien we op een pas geploegde akker een groepje Maraboes en Ooievaars fourageren. Het eerste doel van de reis vormt een nationaal park in oprichting, Hell's Gate. In deze inderdaad wat onheilspellende kloof is het zeer droog en stoffig en regelmatig zorgen

wervelwinden voor het ontstaan van slurfvormige stofwolken. De voor een deel loodrechte wanden van de kloof blijken bijzonder rijk aan roofvogels: er broeden tientallen paren Ruppels Gieren en enkele paren Aasgieren. Langs de wanden van de kloof zweven twee reusachtige Zwarte Arenden en een Lannervalk. De Lammergeieren, die hier ook voorkomen, laten zich niet zien. In de kloof zien we o.a. Struisvogels en Zebra's.

De meren van de Rift Vallei.

De riftvallei is een van de grootste en meest opmerkelijke breuken in de aardkorst en heeft een lengte van meer dan 6.500 km. De vallei loopt vanaf de Rode Zee zuidwaarts tot in Tanzania en wordt gekenmerkt door het feit dat zich in de lagere delen meren hebben gevormd, waarvan er enkele gevuld zijn met brak tot zout water. We zullen vier van deze meren bezoeken: Naivasha, Baringo, Nakuru en Magadi. De laatste twee meren zijn in de loop der eeuwen verziltdoordat het water hier niet afgevoerd wordt door een rivier. Het water verdampt voor een deel en de aangevoerde zouten blijven in een steeds hogere concentratie achter. Dit verschil in zout en zoet water heeft ook grote invloed op het planten- en dierenleven, zoals we zullen zien. Het zoutgehalte van het water wisselt nogal en is afhankelijk van de aanvoer van regenwater.

Ruppells Gier (*Gyps rupelii*)

Lake Naivasha

Nadat we tot twee maal toe vast hebben gezeten in het stof wordt het tijd dat we de keel gaan spoelen. Er is een hotel in de buurt, dat aan de oever van het Naivasha-meer ligt.

Vanuit dit hotel zou je, ook al sta je niet zo vroeg op, al voor het ontbijt meer dan honderd verschillende vogelsoorten kunnen zien. We sluiten ons aan bij een groep Engelsen, die aan tafeltjes op het uitgestrekte gazon hun thee drinken. Op slechts twee meter afstand ruziet een groepje Maraboes en Heilige Ibissen om de restanten van koekjes e.d. die hun regelmatig door de hotelgasten worden toegeworpen. In de acacia's zitten twee Visarenden te roepen en met enige moeite kunnen we twee dwergpapegaaien op naam brengen: de Zwartmasker dwergpapegaai. We besluiten nog even naar het water te lopen. Dit levert een fantastisch schouwspel op: in de dode bomen langs de oever zitten honderden Aalscholvers te broeden; een Bonte IJsvogel bidt boven het water, enkele Zwarte Rallen rennen de dichte oeverbegroeiing in en een Reuzenreiger vliegt van de oever op. Overal langs de oever zijn de sporen van nijlpaarden aanwezig. Op het meer zijn duizenden vogels te zien: grote troepen Knobbelmeerkoeien, Geelsnaveleenden, enkele Slobeenden, Pijlstaarten en Roze Pelikanen.

Helaas hebben we niet veel tijd om lang van dit schouwspel te genieten. De volgende dag moet Willem in Nakuru zijn voor zijn werk; Kees en ik gaan naar het Nakuru National Park, Afrika's beroemdste vogelparadijs dat vooral bekend is om zijn Flamingo's.

Lake Nakuru

Lake Nakuru is een meer met brak water. Dit is al direkt aan de oever- en watervegetatie te zien. Bij meren met zout of brak water is deze veel minder goed ontwikkeld dan bij meren met zoet water. Ook zijn zoetwatermeren rijker aan vis. Deze verschillen hebben natuurlijk grote invloed op de samenstelling van de vogelbevolking. Tot 1960 ontbraken vissen in Lake Nakuru vrijwel geheel. Om de muggen te bestrijden, die het stadje Nakuru voortdurend teisterden werd een vissoort in het meer uitgezet, die goed aan de speciale milieu-omstandigheden van warm en brak water is aangepast. De invloed van deze vissoort op de avifauna van het meer, maar ook op de wijdere omgeving, was opmerkelijk. Pelikanen, die hier gewoonlijk slechts korte tijd pleisterden, vinden nu voldoende voedsel en verblijven hier een groot deel van het jaar. Om tot broeden te komen hebben ze echter geïsoleerde, tegen predatoren beschermde eilandjes nodig. Deze vonden ze in Lake Elmenteita, op 16 km. afstand van lake Nakuru gelegen. De op deze eilandjes broedende Flamingos werden door de Pelikanen verdreven. De kolonie Pelikanen groeide binnen enkele jaren tot 8.000 paar.

Flamingo's in het Nakuru-meer

De grootte van het meer wisselt nogal en hangt nauw samen met de hoeveelheid water die uit de omgeving wordt aangevoerd. Het meer wordt omzoomd door een woud met voornamelijk Acacia's en Boom-euphorbia's. Rond het meer loopt een halfverharde, redelijk begaanbare weg. Het meer ligt op slechts twee km van het stadje Nakuru.

Al direct na de ingang zien we groepen Impala's, Bavianen en twee roofvogels: een Kuifarend, een donker gekleurde arend met een lange kuif (*Lophætus occipitalis*) en een reusachtige Grijze Oehoe (*Bubo lacteus*),

die in een boom zit te dommelen.

Aan de bosrand zijn troepen Waterbokken te zien. Wanneer het uitzicht vanaf de weg op het meer niet langer door het bos wordt belemmerd krijgen we een eerste indruk van de vogelrijkdom. Tienduizenden Kleine Flamingo's verdringen zich om een plaatsje in het ondiepe meer. Vanaf een heuvel is een groot deel van het meer te overzien. Vooral langs de oevers lijkt het

Grijze Oehoe

water door de talrijke Flamingo's bleekroze van kleur. Op de voorgrond rust een groep Grijskopmeeuwen en wat hoger op de grazige oever staan Roze Pelikanen, Nijlganzen en Maraboes hun verenkleed te poetsen, terwijl Kleine Zilverreigers en enkele Heilige Ibissen temidden van Waterbokken en Wrattenzwijnen op jacht zijn naar insecten. Het zou te ver voeren om alle soorten die werden waargenomen te noemen. Een opvallende soort is de Afrikaanse Lepelaar, die erg veel op "onze" Lepelaar lijkt, maar de poten, snavel en snavelbasis zijn lichtrood in plaats van zwart en geel. 's Middags rijden we door een drooggevallede gedeelte van het meer. Een busje met toeristen probeert dit ook maar komt in de

toch nog zachte bodem vast te zitten. De pech voor ons blijft beperkt tot een lekke band. Vanuit de auto kunnen we nu de Flamingo's zonder ze te verontrusten wat dichterbij benaderen. Tussen de tienduizenden Kleine Flamingo's ontdekken we ook de gewone Flamingo, de soort die ook in de Camarque in Zuid-Frankrijk broedt en aanmerkelijk groter is. De Kleine Flamingo wordt tot 90 cm hoog en leeft vrijwel uitsluitend van kleine, blauwgroene algen. De gewone Flamingo kan tot 180 cm hoog worden, is minder kieskeurig en voedt zich ook wel met vis en wormen.

Lake Baringo

De reis wordt verder naar het noorden voortgezet. Na ongeveer 40 km passeren we voor de eerste maal de evenaar. Rond het middaguur bereiken we een camping aan de oever van Lake Baringo. Vanwege de hitte ondernemen we die middag niets meer, maar zetten de tenten op en zoeken een plaatsje in de schaduw op, in de buurt van een kraan met verkoelend water. Ook op deze manier blijkt het voortreffelijk vogelen: rond de tent worden verschillende soorten Klauwieren, Glansspreeuwen en Wevers gezien. De vogels zijn hier opmerkelijk tam. Zelfs met een standaardlens kan een Klauwier beeldvullend worden gefotografeerd. Aan de oever van het meer landt vlakbij de tenten een Reuzenreiger en ook hier horen en zien we weer de Afrikaanse Visarend.

Bij de camping blijkt een grote Lodge te staan, waar we 's avonds uitgebreid onze dorst lessen en kennis maken met een Schot: Terry Stevenson, beroeps-ornitholoog. Hij is verbonden aan de Lodge en organiseert voor de gasten elke morgen excursies in de omgeving. Samen met zijn vrouw heeft hij een checklist van het gebied uitgegeven. Er blijken in zes jaar tijd maar liefst 445 soorten (van de 1054 in geheel Kenia) te zijn waargenomen. Terwijl we met Terry Stevenson staan te praten komt er een Engelse heer met een bezweet rood hoofd en een paniekerige blik in de ogen aangesneld. Hij heeft een voor hem nog onbekende vogelsoort gezien en

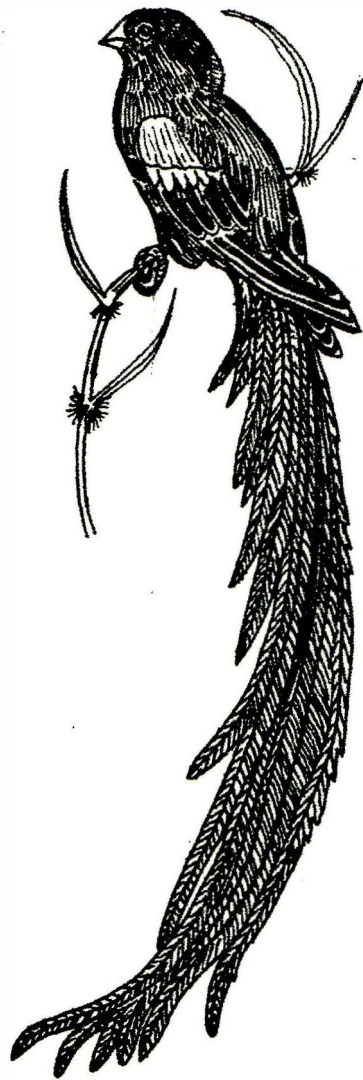

vraagt: "Please mr. Stevenson, heeft u een ogenblikje ? Ik heb zojuist een vreemde grijze vogel gezien, met een lange staart, een kuif, een rood

gezicht en een blauwe vlek achter op zijn kop." "Blue-naped Mousebird", luidt het resolute antwoord van Terry Stevenson. Zichtbaar teleurgesteld loopt de man weer naar buiten; geen nieuwe soort!

's Morgens vroeg zijn we op tijd voor de excursie, die langs de wand van een kloof zal voeren. We zien hier ondermeer een Zwarte Arend, een soort Neushoornvogel en een prachtig fel geel, oranje en groen gekleurde Klauwieren-soort. Overigens zijn de mede-vogelaars die we die morgen zien minstens zo opmerkelijk als de vogels. Bij ons in het groepje bevindt zich een oude Italiaanse dame, die nog zeer kras het steile pad weet te volgen, maar wanneer er zich een interessante soort vertoont, consequent met haar kijker de verkeerde kant opkijkt en dan voortdurend roept dat ze niets ziet. Haar echtgenoot maakt zonder telelens van elke vogel een foto, ook al zien we niet meer dan een schim of stip. Aan het einde van de excursie is het inmiddels flink warm geworden. Uitgeput zinkt het Italiaanse echtpaar neer langs de kant van de weg en wacht totdat ze opgehaald worden met een auto.

Nadat we de tenten hebben opgebroken gaan we op weg naar Mount Kenya. Omdat de weg nogal slingert passeren we die dag nog driemaal de evenaar. Onderweg zien we boven het grasland een groepje Langstaart-wida's. Deze fraaie weversort is slechts 15 cm groot, maar de mannetjes hebben in de broedtijd een staart van 60cm lengte. Vooral als ze laag boven het grasland met moeite tegen de wind in tornen is dit een fascinerend gezicht. We overnachten dit keer in bungalowpark, dat precies op de evenaar ligt. Het bijbehorende restaurant is blijkbaar al enige tijd geleden uitgebrand. De eetzaal was zo gebouwd dat de gasten aan de eene kant van de tafel op het zuidelijk halfrond zaten en aan de andere kant op het noordelijk halfrond.

LANGSTAART-WIDA
(Euplectes progne)

MOUNT KENYA.

Al op grote afstand is de met sneeuw en ijs bedekte top van de Mount Kenya zichtbaar. Deze 5200 m. hoge uitgedoofde vulkaan is voor een deel tot Nationaal Park verklaard en de eerste 4.000 m. zijn zonder bergbeklimmers uitrusting gemakkelijk te bestijgen. Tot ongeveer 2000 m. is het land in cultuur gebracht. Tussen de 2.000 m. en 2500m. is het oerwoud grotendeels vervangen door naalddhout, vanwege de grotere houtopbrengst. Dit "bos" lijkt veel op de naalddhoutplantages zoals we die van de Veluwe kennen: bomen van dezelfde leeftijd staan zeer dicht opeen waardoor onderbegroeiing geen kans krijgt.

De ingang van het National Park ligt op 2500 m. hoogte. Tot hier kunnen we met de auto rijden, hoger wordt de weg te steil. Bij de ingang slaan we de tenten op. Rond de tenten lopen drie Buffels te grazen, maar volgens Willem doen die geen kwaad; hij kent ze nog van de vorige keer toen hij

hier was. Ze zijn erg tam. Evenals in het Tsavopark is het ook hier 's nachts behoorlijk rumoerig. Dit keer wordt het lawaai veroorzaakt door Boomklipdassen. Deze aan olifanten verwante dieren hebben in het volksgeloof een ruime plaats gekregen. Een Afrikaanse stam houdt ze zelfs voor reïncarnaties van Europeanen, vermoedelijk vanwege hun nachtelijk, spookachtig gekrijs. Het geluid dat ze produceren is enorm; het begin doet denken aan een deur die tergend langzaam al krakend opengaat in een griezelfilm; vervolgens gaat het geluid over in een hoog gefluit, dat doet denken aan een slippende v-snaar van een auto. De Klipdassen zijn echter onschuldige planteneters, die zich vrijwel uitsluitend in bomen ophouden.

De volgende morgen gaan we met proviand en tent op de rug op pad. Deze dag bevinden we ons nog geheel in de zone van de Podocarpus (een conifeer met brede naalden) en Bergbamboe. De bomen zijn overdekt met lange Baardmossen, een verschijnsel dat in Nederland vanwege de luchtverontreiniging tot het verleden behoort. In de bomen krijsen enkele Roodhoofd-papegaaien. Zelfs op deze hoogte zien we nog sporen van olifanten. De dichte bamboe is het domein van een Makakosoort. Deze middelgrote apen zijn fraai getekend: een donkere vacht met een opvallende brede witte kraag en baard. Na een vermoeiende tocht bereiken we het Metstation, een kamp dat op ruim 3.000 m. hoogte ligt. De niet zo sportieve en meer kapitaalkrachtige toeristen laten zich tot hier met een landrover vervoeren, overnachten dan in dit kamp, waar comfortabele vakantiehuisjes ter beschikking staan en beginnen de volgende morgen aan de eigenlijke beklimming. Hierbij wordt de bagage vervoerd door een legertje dragers, dat aan de voet van de berg gehuurd kan worden. Eenmaal kwamen we zelfs een drager tegen die een rugzak met uitsluitend bier sjouwde.

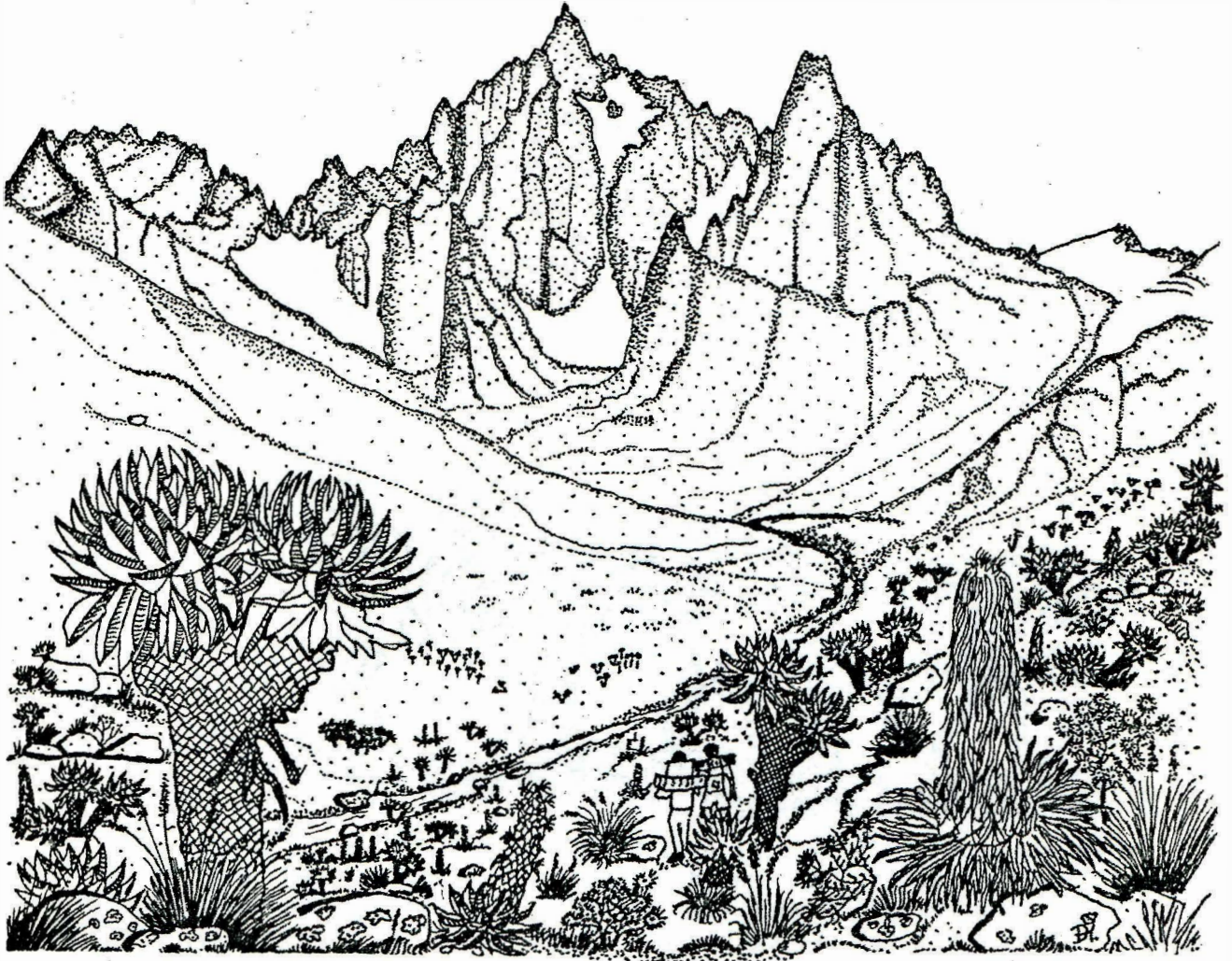
De rest van de dag wordt besteed aan het op adem komen en vogelen in de omgeving. Alles dat eetbaar is hebben we goed in de tent opgeborgen vanwege de apen. Geen overbodige luxe, want terwijl enkele Fransen hun tent opzetten komt er plotseling uit de bamboe een aap aangerend, die in een flits een rol met biscuitjes uit de bagage vist en hiermee in een boom verdwijnt.

De volgende morgen ligt er ijs op de tenten, maar als de zon doorbreekt wordt het snel warmer. Via een oerwoud met voornamelijk Hagenia's, een boomsoort die wel wat op een Kaukasische vleugelnoot lijkt, bereiken we nu een zone waar meer dan manshoge Boomheide en een stugge grassoort dominant zijn. Vogels zijn hier niet talrijk maar regelmatig zien we o.a. de Bergtapuit en eenmaal een paar Zwarte Arenden en een groepje Klipdassen. Ook bloeien hier ook nog enkele plantesoorten; o.a. een rood-oranje Gladiool (waarschijnlijk *Gladiolus primulinus*) en dwergstruiken met witte strobloemen (een *Helichrysum*-soort). We bereiken langzamerhand de zone met een alpiene vegetatie. Deze zone is een wereld apart: Reuzenkruiskruiden (tot ongeveer 6 m. hoog) en Reuzenlobelia's komen hier dominant voor. Deze plantesoorten hebben een merkwaardige, pilaarachtige groeivorm en zijn goed aangepast aan de extreem koude nachten en de felle zonneschijn op deze hoogte. Om de groeipunt te beschermen groeien de bladeren in een rozet, die zich 's nachts sluit. De rozet is gevuld met water, waar de plant een stof aan toegevoegd heeft, die het vriespunt van het water verlaagd. De Reuzenlobelia produceert een bloeikolf van soms meer dan twee meter lengte. De kleine, maar fraaie bloemen zijn ter bescherming tegen de nachtelijke koude geheel verborgen achter de lange, dicht behaarde bladeren. We zijn nu op een hoogte van ongeveer 4100 m. en dat is goed te merken: elke stap die je nu verzet kost dubbele energie. Vogels zijn hier schaars. We zien twee soorten: een prachtig, metaal-groen gekleurde honingzuiger (*Nectarinia johnstoni*) met een lange staart, die van de nectar van de Reuzenlobelia's

en -kruiskruiden leeft en een soort Glansspreeuw, die slakken vangt van de Reuzenlobelia's. Laat in de middag bereiken we een dal waardoor een beek stroomt; het is de enige plaats waar een stukje grond te vinden is zonder al teveel stenen en vlak genoeg om de tenten op te zetten. Bovendien is het water op.

Nadat we gegeten hebben zien we tot onze grote verbazing dat vanachter een bergkam bezoek op komst is. De groep mensen blijkt een klas schoolmeisjes met twee leraren te zijn. Ze maken een excursie, en moeten van dit

Mount Kenya op 4.000 m. hoogte met Reuzenkruiskruid en Reuzenlobelia's

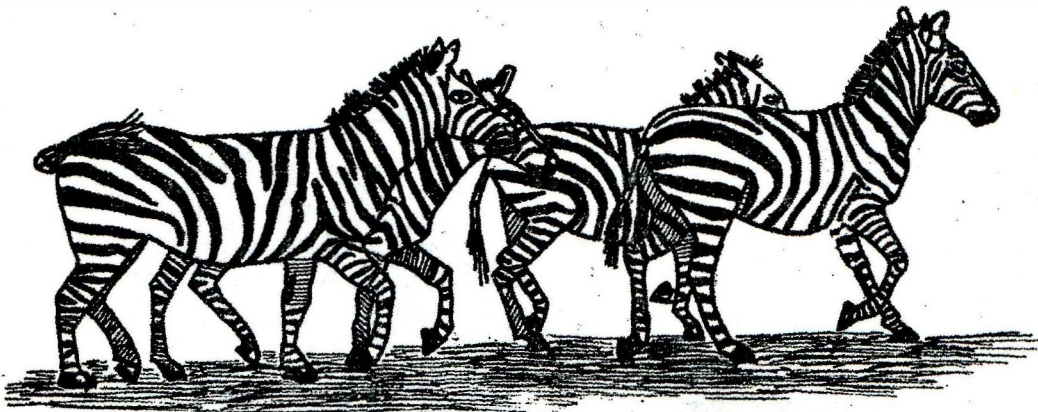
uitstapje later een verslag maken. Zo te zien zijn ze niet erg op een bergtocht voorbereid: ze lopen op gympjes, die blijkbaar niet waterdicht zijn, want over hun kousen dragen ze plastic zakken. Bovendien dragen de meesten niet meer dan een vest over hun dunne zomerkleren. Nadat er wat foto's zijn gemaakt en iedereen door onze verrekijkers heeft gekeken heeft iedereen het ijskoud gekregen en keren ze weer snel terug. De volgende morgen blijkt het flink te vriezen. Aan sommige rotsblokken langs de beek hangen lange ijspegels. Het water, dat we voor het zetten van thee even onbeheerd in een pannetje laten staan, is binnen enkele minuten bevroren. Het aanvankelijke plan om nog wat hoger te klimmen laten we varen

vanwege de eerste verschijnselen van hoogteziekte. De afdaling verloopt snel en zonder moeilijkheden.

Voordat we naar Nairobi terugkeren brengen we nog een halve dag door in het smalle, vogelrijke dal van de Naru Moru rivier aan de voet van de Mount Kenia. Het dal is dicht begroeid met bomen en struiken, maar langs de rivier loopt een voetpad. We zien hier weer een groot aantal "nieuwe" soorten vogels, waaronder de prachtige Paradijs Vliegenvanger, waarvan het mannetje een zeer lange staart heeft en het Blauwfazantje, in Europa een bekende kooivogel. Op een plaats waar het water minder snel stroomt en de oever geleidelijk afloopt komen tientallen vogels baden en drinken. Hieronder bevinden zich veel Gevlekte Muisvogels en Roodbekwevers (*Quelea quelea*), de enige vogelsoorten die in Kenia niet bij de wet beschermd zijn en waarop vrijelijk gejaagd mag worden. De Roodbekwever is een echte kolonievogel en wordt soms in concentraties van meer dan een miljoen vogels aangetroffen. Ze kunnen nogal wat schade aanrichten in korenvelden. Tot nu toe hebben grootschalige bestrijdingsacties nog weinig geholpen. De Gevlekte Muisvogel kan schade aanrichten in de fruitteelt.

Op de terugreis naar Nairobi voert de weg door het centrum van een klein stadje. Hier zijn in het asfalt nogal hoge "verkeersdrempels" aangebracht. Ze zijn officieel op geen enkele manier aangegeven en alleen met een snelheid van maximaal tien kilometer veilig te passeren. Probeer je sneller te rijden, dan loop je het risico dat o.a. de uitlaat de klap niet overleeft. Dat dit regelmatig gebeurt blijkt wel uit de stapels uitlaten, die aan weerszijden van de verkeersdrempels liggen.

's Avonds gaan we in Nairobi naar "Out of Africa", een film die in het Kenia van zo'n zestig jaar geleden speelt en kunnen we nog een keer van verschillende bekende landstrecken genieten. De twee laatste dagen van ons verblijf in Kenia brengen we nog een bezoek aan Lake Magadi en aan het Nairobi National Park, dat grenst aan de hoofdstad. Ondanks de activiteiten van stropers komen hier nog steeds leeuwen en neushoorns voor. Deze soorten zien we niet. Wel veel Zebra's, Impala's, Waterbokken, Giraffen en Gnoes met jongen. Dat zo dicht in de nabijheid van een grote stad nog zoveel wild voorkomt is des te opmerkelijker als je bedenkt dat bijvoorbeeld zo'n tien jaar geleden alleen al in een klein deel van Kenia 30.000 Gnoes en 11.000 Zebra's door stropers werden afgeschoten.

Van de 500 verschillende vogelsoorten die in het park zijn waargenomen zien we onder meer: veel Struisvogels, waarvan enkele met jongen, Witrug-gieren en een Steppenarend. Twee Secretaristvogels zijn in het lange, dorre gras op jacht en langs enkele meertjes rusten grote groepen Maraboes, Nimmerzatten en enkele Nijlganzen en Kleine Zilverreigers.

LAKE MAGADI

Lake Magadi is een soda-meer, ten zuiden van Nairobi, op de grens met Tanzania. Het meer ligt op een van de laagste plaatsen van de Rift-vallei (580 m.) en is mede hierdoor een van de warmste plaatsen van het land. Het meer is van groot belang voor de soda-industrie. De tocht voert eerst door een dichtbevolkte streek, langs de Ngong Hills over een slechte weg. We komen groepen Masai tegen met geiten en runderen, die op weg zijn naar de markt. Na ongeveer 20 kilometer is het droge savannenlandschap vrijwel onbevolkt; slechts hier en daar staan de hutten van de Masai. Ze zijn gemaakt van koeiemest en staan in een cirkel, omgeven door een dichte haag met doornige takken, om het vee tegen roofdieren te beschermen. Bij een waterpoel, die o.a. dienst doet als drinkplaats voor het vee, zit een groep Bavianen en vliegt een grote troep Bandvinken onrustig heen en weer tussen het water en enkele acacia-struiken. Wanneer de Bavianen ons ontdekken rennen ze snel een steile bergwand op, sommige met hun jongen aan de borst geklemd.

Voordat we bij het eigenlijke meer aankomen loopt de weg dwars door een uitgestrekte, ondiepe plas. Hier fourageren veel vogels. Naast Europese soorten als Kleine Strandloper, Groenpootruiter, Kempphaan, Kluut en Steltkluit zijn ook hier weer Kleine Flamingo's aanwezig. Wat verderop zit een grote groep Nimmerzatten, een soort die op onze Ooievaar lijkt. Na het passeren van een slagboom op het industrieterrein zien we het soda-meer voor ons: het is echter vrijwel geheel met soda overdekt en heeft daardoor een mooie roze gloed. Open water is echter geheel afwezig en voor vogels is een dergelijk milieu ongeschikt. Op de terugweg is het zo warm geworden dat de motor van de auto heuvelopwaarts oververhit raakt en we steeds halverwege een steile helling moeten stoppen om af te koelen. Door de verwarming aan te zetten loopt de motor wat minder snel warm. Zonder verder oponthoud komen we heelhuids weer in Nairobi aan, waar we met behulp van een koude douche en koel bier weer wat op temperatuur komen.

Na deze laatste tocht door de Savannen van Afrika pakken we 's avonds in het hotel onze spullen en kunnen nog even genieten van rondcirkelende Zwarte Wouwen en bloeiende Bougainvillea's.

Een eerste, onvergetelijke kennismaking met tropisch Afrika is voorbij.

Literatuur:

- Williams, J.G. en N. Arlott, 1985. A field Guide to the birds of East Africa.
Karmali, John, 1985. Beautiful birds of Kenia.
Stevenson, Terry, 1980. The birds of Lake Baringo.
Baumhogger, Goswin, 1981. Ostafrika. Reisehandbuch Kenya und Tanzania.

Dick Hoek